

Mít „své“ místo

Každé léto sedávám u stejné řeky na stejném místě (a fotím; vždycky je tam co fotit :-). Jsou louky, které mě každý rok přitahují a nejen proto, že jsou spojeny s životními osudy mých předků. Můj zvláštní vztah k těmto místům nevznikl ze dne na den, nikdo mě k němu nenutil. Genius loci postupně začal rezonovat s mou bytostí snad i trochu nevědomky. A tak jsem objevil „SVÁ“ místa, na kterých je mi dobře. Pomáhají mi objevovat cosi ze sebe sama, doslova ke mně mluví. Podobně bych mohl psát o autorech, kteří jsou „MÍ“ oblíbení autoři, k jejichž četbě se vracím. Mnozí byste hovořili o hudbě a dalších skutečnostech, které jste pro sebe objevili a ke kterým se vracíte. Potřebujeme je. Jenže onu potřebnost si uvědomíme často až tehdy, když to „SVÉ“ místo objevíme. A tak smíme nalézt také svou řeku víry, z níž se tyčí stálý, pevný a přece pokaždé trochu jiný Bůh. Přitahuje ty, kteří se nechají přitáhnout.

Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Žalmy 42,2

Tentokrát poněkud osobnější
Jan Asszonyi, kazatel